

HZ. MUHAMMED (SAV) İNSANLARA DEĞER VERİRDİ

Sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav) insanların ırkına, rengine, makam, mevkisine, zenginlik ve fakirliğine bakmadan onlara sırf Allah yarattığı için, insan oldukları için değer verirdi. Çünkü Allahu Teala "Biz insanı en güzel bir şekilde yarattık" buyurmaktadır.

Kendisiyle konuşan insanları dinler, yüzünü konuşan insandan başka bir yere çevirmez, sözünü kesmezdi. İnsanlarla karşılaştığında selam verir, ellerini sıkar, hal ve hatırlarını sorardı.

İnsanlar hakkında kötü zanda bulunmaz, onların kusurlarını araştırmaz ve yüzlerine vurmazdı. İnsanlara karşı kin gütmez, intikam almayı düşünmezdi.

İnsanların davetine katılır, onlarla sohbet eder, hastaları ziyaret eder, dertli olanların dertleriyle alakadar olurdu. Fakiri fakirliğinden dolayı küçük görmez, zengine zenginliğinden dolayı iltifat etmezdi. Herkese aynı şekilde muamele ederdi.

Kimseyle alay etmez, kötü lakap takmazdı. İnsanlarla olan ilişkilerinde alçakgönüllü, şefkatli, hoşgörülü ve sabırlıydı. Bir gün huzurunda konuşurken titreyen bir adama "Arkadaş rahat ol. Ben kral değilim. Ben sadece Kureyş'ten kuru ekmek yiyen bir kadının oğluyum" buyurmuştur.

Hz. Enes, şöyle anlatıyor:

" Kendisine bir şey soranı can kulağıyla dinler, soruyu soran yanından ayrılmadıkça, onu terk etmezdi. Resulullah (sav) ile bir kimse tokalaşırsa veya bir kimse tokalaşmak için elini uzattığında, karşısındaki kişi elini çekmeden Resulullah (sav) elini çekmezdi. Biriyle yüz yüze gelince de, karşısındaki, yüzünü çevirip ayrılmadıkça Resulullah (sav) o kimseden yüzünü çevirmezdi. Önüne oturan kimseye hiçbir zaman ayaklarını uzatmazdı. Karşılaştığı kimseye önce kendisi selâm verirdi. Ashabıyla tokalaşmaya önce kendisi başlardı.

Kendisini ziyarete gelenlere ikramda bulunurdu. Oturmaları için çok kere hırkasını sererdi. Bazen de altındaki minderi misafire verir, üzerine oturması için işaret eder, kendisi açık yere otururdu.

Kimsenin sözünü kesmezdi. Konuşmasını yarıda bırakmazdı. Konuştuğu kişi sözünü bitirmeden yahut gitmek üzere ayağa kalkmadan sohbetine devam ederdi.

Namaz kılariken birisi gelip oturursa, namazı uzatmaz, kısa keserdi. Hemen namazını bitirip onun ne istediğini sorardı. İhtiyacını gördükten sonra tekrar namazına devam ederdi.

Medineli bir çocuk gelir, Resulullah (sav)'in elinden tutar, istediği yere götürürdü. Resulullah (sav), gitmem demezdi."